

Chương 31

Lúc Diệp Sơ đến nhà ga thì đã gần hai giờ chiều. Vừa xuống taxi cô đã nhìn thấy xa xa bóng dáng một người mặc quân phục, cao lớn vững chãi, khí chất mạnh mẽ, các cô gái đi ngang qua không kìm được phải liếc nhìn, dường như những người bên cạnh đều làm nền cho anh ấy.

Diệp Sơ xuống xe buýt, đi về phía Vệ Bắc. Như có dự cảm, Vệ Bắc đã quay người lại, ánh mắt từ trên cao đùng phải ánh mắt cô, ánh lên một tia mừng rỡ. Rồi trong thoáng chốc tia mừng rỡ ấy biến mất.

“Diệp Thừa Căn, cậu là óc sên à? Sao chậm thế!” Anh cứ thế gào lên chẳng chút kiêng dè, chắc chắn chẳng thể gọi đây là thời khắc trùng phùng lãng mạn.

Diệp Sơ lặng thinh, rõ ràng là cô đã vội vàng chạy từ nhà đến ga mà. Tiền xe cũng mất hơn năm mươi tệ, thế mà thái độ của người này lại như thế à? Thật ra cô chưa kịp nghĩ xem tại sao mình lại chỉ vì một cú điện thoại của người ta mà chạy vội tới nhà ga rồi xa thế này.

Lúc đó, Vệ Bắc đã bước từ bậc thang xuống, trên vai anh chỉ có mỗi một túi khoác màu đen, trên người mặc bộ quân phục, không hề giống một người từ thành phố C về chút nào.

Diệp Sơ bỗng nhận ra điều gì đó, cô hỏi: “Cậu bảo chỉ được nghỉ có một ngày thôi cơ mà?”

“Lúc đầu thì là một ngày, nhưng hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn nên được nghỉ thêm một ngày.” Về mặt Vệ Bắc rất thản nhiên.

Diệp Sơ nhíu mày, ngồi xe lửa mười mấy tiếng mới đến nơi thì nghỉ thêm một ngày giải quyết được vấn đề gì? Cô hỏi tiếp: “Ý của cậu là ngày mai cậu đã phải trở về rồi ư?”

“Không phải ngày mai.” Vệ Bắc quơ quơ vé tàu hỏa vừa mua lúc nãy: “Hết vé ngày mai nên tôi đã mua vé đêm nay rồi”.

Diệp Sơ toát mồ hôi hột, đi lại mất những ba mươi mấy tiếng đồng hồ chỉ để ở đây có mấy tiếng, rốt cuộc cái tên này về làm gì vậy?

Cô còn đang suy nghĩ, thì Vệ Bắc đứng cạnh đã sốt ruột giục: “Đi thôi, tôi chỉ có nửa ngày thôi, cậu lè mề quá!”

Cậu cũng biết chỉ có nửa ngày sao? Diệp Sơ hét chồm nói, lại càng hoang mang hơn, đành âm thầm thở dài thườn thượt: “Cậu đó chưa? Đi ăn cơm đã nhé?”

“Ăn cái đầu cậu, phải kiếm một chỗ để tắm trước đã, tôi sắp hồi muốn chết rồi.”

Anh vừa nói xong, Diệp Sơ mới nhận ra đúng là người anh bốc mùi kì quái.

Mặt Vệ Bắc sa sầm: “Cậu tưởng tôi thích hôi thê này lắm hả? Không phải là vì cái nhiệm vụ khôn nạn kia hại thì tôi đã chẳng đến nỗi chưa kịp thay quần áo đã phải về rồi”.

Diệp Sơ muốn nói, tại sao cậu lại phải trở về gấp? Nhưng thấy mặt Vệ Bắc càng lúc càng sầm sì, cô đành im lặng, không nói gì nữa.

Về nhà tắm thì không kịp, hơn nữa lần này Vệ Bắc trở về cũng không nói với gia đình để bố anh khỏi tức đến học máu. Trường F ở ngay gần đó, nhưng đến kí túc nữ thì có vẻ không phù hợp, nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Sơ quyết định dẫn anh vào một nhà nghỉ gần đó.

Một nam một nữ đi thuê nhà nghỉ gần trường học, lại còn thuê phòng tính theo giờ, nên ông chủ đứng ở quầy thu tiền cười cực kì mờ ám. Vừa làm đăng kí nhận phòng cho hai người, ông ta vừa cười khà khà: “Phòng của chúng tôi đẹp mà lại rẻ, đầy đủ tiện nghi, đặc biệt là cách âm rất hiệu quả, đảm bảo cô cậu sẽ muốn quay lại”.

Vệ Bắc nhếch miệng cười, nhìn sang Diệp Sơ thấy mặt cô cứ ngơ ngác, bỗng dung tâm tình tốt hẳn lên.

“Vây lần sau chú nhớ giảm giá nhé!” Anh cười xấu xa.

“Được!” Ông chủ vỗ ngực như thế đã chắc mẩm kiếm được mỗi làm ăn lần tới.

Nếu như Diệp Sơ biết được hai người bọn họ đang thì thầm cái gì, chắc cô sẽ lập tức quay đầu bỏ đi, chỉ tiếc là cô không biết.

Cầm thẻ phòng, hai người lên gác.

Diệp Sơ vào phòng, đặt túi xách xuống. Vệ Bắc đứng sau lưng cô, nhìn bóng dáng mà anh ngày đêm nhung nhớ hơn một tháng qua, trong lòng bỗng rung động. Anh rất muốn xông tới đặt cô dưới thân, nhưng người anh hôi rình, bản thân anh cũng không ngửi nổi.

“Tôi đi tắm.” Vệ Bắc buông một câu rồi vào phòng tắm.

Theo tiếng rước chảy rào rào trong phòng tắm, Diệp Sơ bắt đầu quan sát căn phòng. Chỉ là loại phòng đơn hết sức bình thường, một bức tường trắng, một chiếc ti vi, quét dọn cực kì sạch sẽ, drap trắng tinh phủ lên chiếc giường gọn gàng.

Diệp Sơ xem xét phòng xong, thấy hơi chán bèn ngồi lên giường, cầm điều khiển bật ti vi lên xem. Trên ti vi đang chiếu chương trình “Mua sắm qua truyền hình” nhạt nhẽo đến khó đỡ, người dẫn chương trình cầm mỗi chiếc điện thoại di động Samsung¹ mà quảng cáo lên tận trên mây, Diệp Sơ xem chán đến độ ngáp một cái rở dài.

Sao mãi chưa tắm xong vậy? Cô mơ màng nghĩ, rồi nằm vào giường ngủ quên mất.

Lúc Vệ Bắc từ phòng tắm đi ra, cảm thấy toàn thân sáng khoái. Anh đang muốn gọi Diệp Sơ thì phát hiện cô đang ngồi ở đầu giường ngủ thiếp đi, trong tay còn cầm điều khiển, trên ti vi đang không ngừng phát đi phát lại các chương trình quảng cáo.

“Cậu là heo à, chỗ này mà cũng ngủ được sao...” Vệ Bắc làu bàu, tắt ti vi đi, rồi xoay người rút cái điều khiển ra khỏi tay cô. Nhưng càng lại gần cô, ánh mắt của anh càng bị gương mặt say ngủ không hề phòng bị của cô hấp dẫn.

Chỉ thấy Diệp Sơ nhắm mắt tựa vào đầu giường, hàng mi vừa dài vừa rậm rợp bóng xuống đôi mắt, chiếc mũi tròn tròn, đôi môi hồng mềm mại hé mở, gương mặt tay bụ bẫm nhưng lại vừa trắng trẻo vừa mịn màng không chút tỳ vết, khiến người ta không kìm lòng được muốn sấn lại gần hít hà một phen.

Đang lúc Vệ Bắc sấn lại Diệp Sơ bỗng giật mình bừng tỉnh. Hai khuôn mặt chỉ cách nhau gang tấc, bốn mắt nhìn nhau. Cả hai đều ngây ra.

Vệ Bắc không hổ là kẻ cơ hội, anh phản ứng cực nhanh, nhân lúc Diệp Sơ đang ngơ ngác, hôn luôn lên môi cô. Nụ hôn này như bão lũ, không sao ngừng lại được.

Diệp Sơ muốn đẩy anh ra nhưng không kịp. Cô chỉ cảm thấy hàm răng nhanh chóng bị cạy mở, đầu lưỡi trơn mềm kia chui vào trong miệng, quần lấy lưỡi của cô, nhẹ nhàng âm áp.

Thân thể vừa rồi còn muốn giãy giụa kia lập tức mềm nhũn, tay chân chẳng còn chút sức lực nào.

Vệ Bắc vốn chỉ muốn hôn một cái giải tỏa nỗi nhớ mong, nào ngờ kỹ thuật hôn loạn xạ của mình lại khá khâu đến thế càng hôn càng sâu. Dần dần, anh cảm thấy thân thể nóng lên, người bên dưới lại mềm mại đến thế, làn da mát lạnh, càng ôm càng thấy thoải mái.

Thế nên, anh rời môi cô, bắt đầu hôn lên hai má, vành tai, xuống cổ, bàn tay luồn vào trong áo phông của cô. Eo đột nhiên mát lạnh khiến thần trí Diệp Sơ tỉnh táo lại. Lúc này cô mới hoảng hồn nhận ra áo mình đã bị Vệ Bắc kéo lên một nửa mất rồi, một tay cậu đang giữ chặt hông cô, tay kia trượt từ eo lên lưng, mưu đồ cởi móc áo lót của cô ra.

“Cậu làm gì thế hả?” Diệp Sơ kêu lên, cố gắng đẩy anh ra.

Nhưng cái tên này khỏe như trâu, đè nghiêng cô xuống giường, định chặn miệng cô lại.

“Vệ Bắc, cậu mà còn thế nữa là tớ giận đấy!” Trong cơn hoảng loạn, Diệp Sơ quát to.

“Cậu gọi tôi là gì?” Vệ Bắc bỗng ngừng lại, bao nhiêu năm qua, anh chưa từng nghe tên mình từ miệng cô gái này.

Diệp Sơ đỏ bừng mặt, miệng vẫn thở hổn hển: “Vệ Bắc, cậu đừng như thế, tớ không thích”.

“Gọi thêm lần nữa được không?” Bỗng nhiên anh giống như một đứa trẻ đòi ăn kẹo: “Gọi Bắc, cậu gọi tên tôi lần nữa, tôi sẽ buông ra”.

Diệp Sơ run rẩy, một lúc lâu sau mới lí nhí: “... Bắc...”

“Gọi một lần nữa đi!”

“... Bắc...”

“Gọi thêm một lần nữa!”

“B...”

Lời nói còn chưa kịp ra đến miệng, Vệ Bắc đã ôm chặt cô vào lòng.

“Diệp Tử, anh yêu em.” Anh ôm cô vào trong lòng như ôm một báu vật có được sau bao năm tìm kiếm, nghe cô gọi tên bao nhiêu lần cũng không đủ, ôm bao nhiêu lâu cũng không đủ, làm sao có thể buông tay đây...

Chú thích:

1. Sản phẩm nhái của hãng Sam sung.